

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในสังคมไทยปัจจุบันจะพบเห็น กลุ่มคน“เพศที่สาม” ที่แสดงออกได้อย่างเปิดเผยมากขึ้นกว่าในอดีต ไม่ว่าจะเป็น ทอม ดี ดี๊ด เกย์ กะเทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มกะเทยนั้น ชาวต่างประเทศถึงกับกล่าวถึงประเทศไทยไว้ว่า “Some say Thailand is a gay paradise” (Douglas Sanders, 2002, p. 54) และในปี พ.ศ. 2542 ได้มีการสำรวจจำนวนกลุ่มชาวเกย์ทั่วโลกพบว่า มีจำนวนถึงร้อยละ 10 ของประชากรโลกทั้งหมด หรือเมื่อระบุตัวเลขให้ชัดก็คือมีเกย์ประมาณ 600 ล้านคนอยู่ทั่วโลกนั่นเอง (ซัด เย็นสบาย, 21 ตุลาคม 2542, น. 1-2.) สำหรับในประเทศไทยก็ได้มีการสำรวจจำนวนที่แท้จริงของจำนวนกลุ่มผู้รักร่วมเพศไว้ โดยคาดว่าจะมีจำนวน 10 เปอร์เซ็นต์ (ทศวรรษ รัตนวิมล, 2532, น. 28-46, อ้างถึงใน พจนา ฐปแก้ว, 2547, น. 1) ของประชากรทั่วประเทศ

ทุกวันนี้ไม่ว่าจะเปิดดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือพิมพ์หรือแม้แต่คุยกับเพื่อนรอบข้างก็หนีไม่พ้นที่จะต้องรับรู้เรื่องราวของ “กะเทย” (กะเทย เป็นคำที่ไทยที่ยืมมาจากเขมร คำว่า “เซฺเทีย” อ่านว่า เซฺเตย (เซฺเตย) และในกฎหมายตราสามดวง บันทึกการเขียนไว้ว่า “กระเทย” แต่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และ 2542 ใช้คำว่า กะเทย ซึ่งมีความหมายว่า “คนที่มีอวัยวะเพศทั้งชายและหญิง คนที่มีจิตใจและกิริยาตรงข้ามกับเพศของตนเอง ผลไม้ที่เมล็ดลึบ เช่น ลำไย กะเทย เป็นต้น สำหรับในสื่อโทรทัศน์ ละครหลังข่าว เกมโชว์ทั้งในบทบาทของผู้ร่วมรายการและพิธีกร รายการทอล์คโชว์ ข่าวคราวทางหน้าหนังสือพิมพ์และในนิตยสาร ฯลฯ

ในสังคมไทยก่อนหน้านี้ไม่เคยมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์และนโยบายกีดกัน “กะเทย” อย่างรุนแรง ในปัจจุบันกลับไม่ยินยอมให้เสนอภาพลักษณ์ “กะเทย” ทางสื่อโทรทัศน์ หรือไม่ให้เข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษา หรือไม่ให้ทำประกันชีวิต และอีกหลายกรณีที่เกิดขึ้นภายใต้ภาพลักษณ์ตายตัวที่ว่า “ขัดต่อหลักธรรมชาติไม่ใช้วัฒนธรรมที่งดงาม เป็นพวกที่ผิดปกติทางเพศ เสี่ยงความเป็นเพศ ทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ เป็นบุคคลที่มีความสับสนและหมกมุ่นเรื่องเพศไม่เคยมีรักแท้ ทำตัวต้งตึงแสดงออกจนเกินไป อีกทั้งเป็นผู้ที่ยังมีอารมณ์รุนแรงชอบก่อคดีฆาตกรรม เป็นผู้ขายสีม่วงขายบริการทางเพศ เป็นต้น

เรื่องราวชีวิตของ “กะเทย” ถูกตีแผ่ออกมาหลายแง่มุมในทางสื่อมวลชน บทบาทนักแสดงที่ “กะเทย” ได้เปิดพื้นที่ในจอเงินมาเกือบ 20 ปีแล้ว จากนั้นก็ตามมาด้วยเรื่องราวชีวิต

ของ “กะเทย” ที่เป็นละครทางจอแก้ว แต่มาปีนี้มิได้เรียนรู้จักชีวิต “กะเทย” ในงานอาชีพทั้งที่มีให้เห็นได้ในชีวิตประจำวันและนำ “กะเทย” ไปโยงกับบางอาชีพที่มีความสวยงามหรือมีความสนุกสนานเร้าใจกันได้ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มจะเห็น “กะเทย” ในจอเงินจอแก้วมากขึ้นเรื่อย ๆ “กะเทย” ปรากฏการณ์ดังกล่าวอาจตีความได้ว่าสังคมยอมรับให้กะเทยสามารถอยู่ร่วมได้ในสังคม แต่ในทางกลับกันกะเทยอาจจะกำลังถูกทำให้เป็นสินค้าเพื่อขาย เมื่อใช้กันจนเบื่อแล้วก็ถูกทิ้งขว้างไปในที่สุด

กะเทยคือใคร กะเทยไม่ใช่ เกย์ เพราะเกย์กับกะเทยมีรสนิยมและวิถีการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน คำว่ากะเทยในบางครั้งจะใช้คำเรียกว่า "เลดี้บอย" หรือ "เพศที่สาม" สำหรับบุคคลเพศชายที่แต่งตัวเป็นเพศหญิงในการแสดงในภาษาอังกฤษส่วนมากจะเรียกแดร็กควีน (drag queen) และในละครคาบูกิของญี่ปุ่นที่ห้ามผู้หญิงแสดง จะมีการให้ผู้ชายแต่งตัวเป็นผู้หญิงแสดงแทน คำว่า กะเทย ยังเป็นศัพท์ทางชีววิทยาหมายถึง สัตว์ที่มีสองเพศในตัวเดียวกัน (hermaphrodite) กะเทยบางส่วนจะนิยมผ่าตัด ในทางการแพทย์เรียกว่า เป็นการรักษาร่างกายกับจิตใจตรงกันให้มากที่สุด โดยการเปลี่ยนแปลงตัวเองให้มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้หญิง ไม่ว่าจะด้วยความชอบเป็นส่วนตัว เพื่อประโยชน์ในการทำงาน หรือเพื่อให้สามารถใช้ชีวิตในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งได้ราบรื่นขึ้น โดยการเสริมหน้าอก ผ่าตัดอวัยวะเพศ ผ่าตัดลูกกระเดือก รวมถึงผ่าตัดศัลยกรรมเพิ่มความงามต่าง ๆ กะเทยส่วนใหญ่จะทำงานในด้านการแสดงและความบันเทิง และความสวยงาม ตั้งแต่ดาราภาพยนตร์ ช่างเสริมสวย ช่างแต่งหน้า นักแสดงคาบาเร่ต์ รวมไปถึงโสเภณีกะเทยที่ผ่าตัดแปลงเพศแล้ว ในภาษาอังกฤษจะเรียกว่า (transsexual)

ในสื่อโทรทัศน์ ทำให้กะเทยกลายเป็นสินค้า เมื่อพินิจดูเรื่องราวของ “กะเทย” ถูกตีแผ่ภายใต้ฐานเรื่อง ‘ความแปลก’ นั่นคือ จุดขายของสินค้าในสังคมทุนนิยมอยู่ที่ความแปลกใหม่ แม้ “กะเทย” จะไม่ใช่สิ่งใหม่ของสังคมไทยแต่เรื่องราวของ “กะเทย” กลับถูกโยงเข้าไปกับประเด็นที่ “แปลก” ตัวอย่างเช่นละครเรื่องหนึ่งที่เลือกนักแสดงชายมีรูปร่างไม่เข้าข่าย “กะเทย” มาแต่งตัวเป็น “สาว” แล้วยีนบทหวานละมุนให้เล่นภายใต้จิตกริยาแบบ “ผู้หญิงดี” ทำไมไม่เลือกหา “กะเทย” ที่สวยและมีความสามารถสักคนมารับบทบาทที่เข้ากับชีวิตจริงของเธอหากจะเผยแพร่ให้สังคมได้รับรู้ว่า “กะเทยคือใคร” ในสื่อโทรทัศน์มักนำ “กะเทย” มารับบทก็ไม่ได้แค่เพียงแต่ตัวรองในทำนองเดียวกันละครอีกเรื่องในอีกสถานที่กำลังได้รับความนิยมมากขณะนี้ใช้ ‘ผู้หญิง’ มาแสดงในบทที่ต้องปลอมแปลงตัวตนมาเป็น “กะเทย” เพราะความจำเป็น แม้จะเปิดพื้นที่ให้ “กะเทย” ได้ร่วมแสดงจำนวนมากขึ้น แต่มายาแห่งการละครก็ทำให้ “กะเทย” ต้องถูกบีบเค้นเอาความสามารถมาใช้ให้มีบทบาทตรงตาม “คาเรคเตอร์” ที่ผู้กำกับต้องการเช่นกัน

“กะเทย”ควรจะได้รับการชื่นชม เป็น “คนดี” เพื่อสะท้อนภาพ ‘ผู้หญิงดี’ เพื่อถ่ายทอดความละมุนละม่อมเปี่ยมไปด้วยวุฒิภาวะและเป็นผู้ไกลเกลียดสถานการณ์คับขันได้อยู่เสมอ ส่วน “กะเทย” ตัวประกอบยังไม่แคล้วจะต้อง “โป๊แตก” มือไม้สะบัดสะบั้งเปล่งเสียงใหญ่ขึ้นจนกึกก้องดัง ๆ กรีดกรีดไปมา เพื่อแลกเสียงฮาจากผู้ชม ทั้งที่ “กะเทย” ในชีวิตประจำวันกะเทยทั่วไปก็ไม่ใช่จะมีภาพลักษณ์อย่างนั้น ในละครโทรทัศน์นางเอกสวมบทบาทที่แสดง “ความเป็นหญิง” จะแสดงบทบาทที่เป็นคนดีมีคุณธรรมแสดงออกมาอย่างสุภาพชน แต่เมื่อใดที่นางเอกแสวงทำเป็น “กะเทย” ขึ้นมาก็จะมีน้ำเสียงที่ถูกหนีบให้แหลม แต่งหน้าเข้มจัด ยัดหน้าอกจนเกินจริง แม้แต่พระเอกเองยังไม่แสดงความอ่อนโยนกับเธอเลย ต้องให้ “ความจริง” ปรากฏว่าเธอคือ “หญิง” ปลอมตัวจึงจะบังเกิดความรักกับเธอ เข้าทำนองเดียวกับที่ก่อนหน้านี้ก็มีละครเกี่ยวกับ “ความเป็นหญิงชายที่จริงไม่จริงแท้ไม่แท้” ผูกความสัมพันธ์ระหว่างพระเอกกับนางเอกไว้ให้กะเทยอยู่ได้ถ้าไม่ทลายความสัมพันธ์แบบชายกับหญิง (Prempreeda Pramroj Na Ayuttaya, 2546)

ในโลกแห่งความเป็นจริงการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรกลุ่มกะเทยมีให้เห็นได้มากขึ้นในปัจจุบัน ดำเนินชีวิตด้วยหลากหลายสาขาอาชีพ แต่เมื่อมองกลับไปที่การปรากฏตัวของกลุ่มรักชายในสื่อมวลชนไทย พบว่ามีการเรียกร้องให้มีการควบคุมการนำเสนอภาพของคนรักเพศเดียวกันในสื่อมวลชน เช่น ในปี พ.ศ. 2542 ได้มีการขอความร่วมมือจากกรมประชาสัมพันธ์ไปยังสถานีโทรทัศน์ต่าง ๆ ให้มีความเข้มงวดเรื่องการปรากฏตัวของกะเทยและชายแปลงเพศตามที่ระบุในหนังสือราชการของกรมประชาสัมพันธ์ บนหน้าจอโทรทัศน์โดยกรมประชาสัมพันธ์ให้เหตุผลว่าการปรากฏตัวของคนกลุ่มนี้อาจจะมีผลกระทบเป็นลบต่อเยาวชน ก่อให้เกิดการเลียนแบบเนื่องจากในช่วง 2 – 3 ปีที่ผ่านมาการนำเอาคนรักเพศเดียวกันมาออกรายการโทรทัศน์ทั้งในรายการสนทนาและละครทางโทรทัศน์ทำให้ผู้ชมและกลุ่มนักแสดงกะเทยออกมาเคลื่อนไหวแสดงความคิดเห็นต่อต้านนโยบายดังกล่าว? (‘ชวน’ ดันเหตุแบนเกย์, 19 พฤษภาคม 2542, น. 16 และ คำสั่งห้ามกะเทยออกทีวี นำร่องละเมิดสิทธิมนุษยชน, 14 มิถุนายน 2549, น. 1-2)

นอกจากนั้นแล้วยังมีสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความกังวลว่าการแสดงออกของกลุ่มกะเทยนั้นจะส่งผลกระทบต่อเยาวชนสืบสนและเลียนแบบ ตามที่ปรากฏเป็นข่าวในสื่อหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เช่น หนังสือพิมพ์แนวหน้า ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม 2545 ลงข่าวว่า จิตแพทย์ชี้เพศที่ 3 อยู่ในสังคมได้ แต่ควรจำกัดวงก่อนเยาวชนสืบสนและเลียนแบบ หนังสือพิมพ์คมชัดลึก ฉบับวันที่ 30 มกราคม 2547 ลงข่าวว่า เกล็ดอนตลาดมายา!! ‘เลิฟซีน’ เกย์-เลสเบียน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก ฉบับวันที่ 9 ธันวาคม 2545 ลงข่าวว่า หวั่นกะเทยยัดจอทำสังคมสืบสน หรือหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับวันที่ 8 มิถุนายน 2547 ลงข่าวว่า กะเทย แสงจอกทีวี เตรียมแบน เป็นต้น (สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์, 2548, น. 58)

กรณีต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นจึงดูเหมือนกับการปรากฏตัวหรือการแสดงออกของกลุ่มกะเทยในสื่อมวลชนไทยจะทำให้สังคมเกิดความกังวลว่าภาพที่ปรากฏนั้นจะกระตุ้นให้กลุ่มเด็กและเยาวชนอยากกระทำตาม ทั้ง ๆ ที่เราสามารถพบเจอกลุ่มกะเทยได้ทั่วไปในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว และบางส่วนที่เปิดเผยตัวในสังคมก็ประพฤติปฏิบัติตัวดี มีความรู้ความสามารถประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่ภาพของกลุ่มกะเทย ไม่ว่าจะเป็น เกย์ ติ๊ด กะเทย โดยเฉพาะภาพลักษณะของสองกลุ่มหลังนั้นดูเหมือนว่าจะถูกนำเสนอผ่านสื่อโทรทัศน์ในลักษณะตลกปกอฮา รักสนุก ปากจัด เพื่อเป็นสีสันของรายการวาไรตี้โชว์ เกมโชว์ หรือละครโทรทัศน์ เป็นส่วนใหญ่ จนบ่อยครั้งภาพเหล่านั้นมักทับซ้อนกับการใช้ชีวิตในความเป็นจริงของกลุ่มกะเทย

แม้สังคมไทยสมัยใหม่จะเปี่ยมไปด้วยความหลากหลายเพียงใดแต่ก็ยังไม่เปิดกว้างพอที่จะให้ความหลากหลายนั้นอยู่ได้อย่างเท่าเทียม กัน จากจุดนี้เป็นเหตุให้หลายคนไม่พยายามที่จะปะทะกับความรุนแรงที่สังคมจะแสดงออกต่อความเป็นตัวตนอันแตกต่าง ชายรักชาย ในแบบ "กะเทย" บางคนเลือกที่จะใช้ภาพปรากฏแบบ "ชาย" ในการก้าวสู่พื้นที่สาธารณะ และ "กะเทย" บางคนเลือกที่จะสวมจริต กริยาและภาพปรากฏแบบ "ผู้หญิงดี" ที่วัฒนธรรมกระแสหลักสอนไว้ เพื่อไม่ให้คนแยกออกจากการอยู่ร่วมได้ในสังคม จึงเป็นเรื่องราว ที่ต้องเปิด "กล่อง" สองกล่องออกมาเพื่อให้เห็นว่าใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ผู้วิจัยกำลังพยายามที่จะบอกว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนกับคนในสังคมไทยถูกรอบไว้ด้วย "ฝากล่อง" ใน "ตัวกล่องของความเป็นเพศแบบหญิงชาย" จะบรรจุไว้ด้วย ปังเจกจำนวนมาก ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจว่าปังเจกที่ถูกจับ "ยัด" เข้าไปในกล่องจะมีความสุขและยอมรับบริบทในแต่ละกล่องได้หรือไม่ แน่นอนว่าหากยอมจำนนอยู่ในนั้นโดยุษฎี ความมรดกร้าวบอบซ่าย่อมเกิดขึ้นน้อยมาก แต่เมื่อไรก็ตามที่กล่องล้นเพราะพลังของ ปังเจกที่พยายามจะ "หลุด" ออกมานอกกล่องที่แออัดและบีบบังคับนั้นให้ได้ พลังอำนาจบางอย่างก็จะจัดการให้ปังเจกผู้ต่อต้านนั้นต้อง "เจ็บ" ถ้าเปรียบ "กล่อง" ที่ผู้เขียนพูดถึงนี้เป็น 'ความเป็นเพศแบบหญิงกับชายในสังคมไทยสมัยใหม่' และ "ฝากล่อง" เปรียบเป็น "ชนบจาริตประเพณีที่กำหนดบทบาททางเพศ" สิ่งที่จะพูดต่อไปเป็นเรื่องของคนที่ต้องถูกคาดหวังจากสังคมให้มีบทบาททางเพศตามระบบคุณค่าเรื่องเพศที่สังคมยื่นให้ตั้งแต่เกิด และตัวเขาอาจจะไม่พึงใจแต่ไม่กล้าหรือไม่คิดที่จะ "สู้" หรือบางกรณีเลือกที่จะใช้ ความพยายามอย่างแสนสาหัสเพื่อก้าวให้ข้ามความเป็นเพศกำเนิดแต่ก็ยังหนีไม่พ้นที่จะถูก "ฝากล่อง" ของบทบาททางเพศตามจารีตกำหนด จนวันหนึ่งความแออัดบีบคั้นในกล่องทำให้เขาเลือกจะปรับเปลี่ยนตัวตนเพื่อต่อต้าน แต่ก้าวของการต่อสู้จะเป็นอย่างไร

บุคคลที่เป็น "กะเทย" แต่ละคนจะมีกระบวนการต่อสู้กับบรรทัดฐานเรื่องเพศที่ต่างกัน บางคนอาจกล่าวว่า "ไม่มีคำว่าเปิดตัวสำหรับ ฉัน" นั้นหมายถึง "ความเป็นกะเทย" สำหรับเธอนั้น ค่อยเป็นค่อยไป แต่ตกอยู่ภายใต้บทบาททางเพศแบบ 'ผู้หญิง' และยังถูกความคาดหวังให้เป็น "ผู้หญิงดี" กดทับไว้อีกชั้นหนึ่งบางคนไม่ทันตั้งคำถาม บางคนใช้เวลาเก็บเกี่ยวประสบการณ์เสีย นานกว่าที่จะตั้งคำถามกับตัวเองและพยายามปรับเปลี่ยน ขณะที่ "กะเทย" บางคนถูกรวบไว้ด้วย บทบาททางเพศแบบ 'ผู้ชาย' กว่าที่จะก้าวข้ามมามีความสุขกับ "ชีวิตแบบกะเทย" ได้ต้องผ่าน กระบวนการเปิดตัวที่ยาวนาน เธอเหล่านั้นจะออกจากกล่องได้อย่างไรและเมื่อออกมาแล้วจะหัน กลับไป มองเรื่องเก่าแล้ว "สำนึก" ถึงอะไรได้บ้าง (เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา, 2545)

โดยทั่วไป นักวิชาการมักกล่าวว่า สื่อสารมวลชนมีหน้าที่สะท้อนสิ่งที่มีอยู่ในสังคม ให้คนในสังคมได้รับรู้ สังคมเป็นอย่างไร สื่อที่ดีที่มีความเที่ยงตรงเป็นกระจกที่ไม่บิดเบี้ยวก็จะ สะท้อนภาพออกมาเช่นนั้น แต่แท้ที่จริงแล้วสื่อมวลชนมีสัมพันธภาพแบบ 2 ทางกับสังคมและ ความเป็นจริง สัมพันธภาพแรกก็คือ การสะท้อนสิ่งที่มีอยู่และเป็นอยู่ สัมพันธภาพหลังก็คือ การ สร้างภาพแห่งความเป็นจริงของสังคมขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้โดยการเลือกที่จะเสนอเนื้อหาใด และการ ให้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ของสื่อเท่ากับเป็นการสร้างความเป็นจริงใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคมด้วย (กาญจนา แก้วเทพ, 2535)

ทั้งนี้ จากการสร้างภาพความจริงขึ้นมาใหม่ทำให้บางครั้งผู้ที่มีพฤติกรรมกะเทยกลับ กลายเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ หรือถูกมองในแง่ไม่ดีในสังคมตามภาพลักษณ์ที่โทรทัศน์นำเสนอ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่านักศึกษาในระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นศูนย์กลาง การศึกษาของประเทศ เป็นกลุ่มบุคคลที่ในปัจจุบันสังคมรับทราบว่าเปิดรับสื่อมากที่สุด และ เปิดรับสื่ออย่างหลากหลาย อีกทั้งยังมีแนวคิดที่เปิดกว้างในเรื่องเพศที่ 3 นอกจากนี้ ยังมีการพบ เห็นกะเทยในสถานศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่แสดงออกอย่างชัดเจนไม่ว่าจะเป็นการแสดงออก ในเรื่องบุคลิกภายนอกการแต่งกายเหมือนนักศึกษาหญิงหรือแม้แต่ต่อกับปฏิกิริยาอื่น ๆ เป็นจำนวน ค่อนข้างมาก ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษานักศึกษาทั้งที่ไม่ใช่ผู้มีพฤติกรรมแบบกะเทยและมี พฤติกรรมแบบกะเทยรวมไปถึงชายจริงหญิงแท้มีทัศนคติต่อภาพลักษณ์ของกะเทยที่ปรากฏในสื่อ โทรทัศน์อย่างไร

ปัญหานำการวิจัย

1. นักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครมีการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีกลุ่มกะเทย ปรากฏในสื่อโทรทัศน์ในลักษณะใด และรู้สื่ออย่างไร

2. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์หรือไม่ อย่างไร

3. พฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร กับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร กับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาทัศนคติของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์ อันได้แก่ สถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 5 7 โมเดิร์นไนน์ NBT และ TPBS

2. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่เดือน มกราคม 2552 – มีนาคม 2552

นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

กะเทย หมายถึง บุคคลเพศชายที่แสดงลักษณะ การแต่งกาย และพฤติกรรมออกมาในลักษณะท่าทางใกล้เคียงกับลักษณะของเพศหญิง

นักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันระดับอุดมศึกษา

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักศึกษา ในที่นี้ หมายถึง เพศ อายุ สังกัดมหาวิทยาลัย ปีที่ศึกษา การติดต่อสื่อสารกับกลุ่มกะเทย การมีบุคคลรอบข้างเป็นกะเทย เป็นต้น

ทัศนคติ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อกะเทย

สื่อโทรทัศน์ หมายถึง รายการโทรทัศน์ต่าง ๆ ที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ ช่อง 3 5 7 โมเดิร์นไนน์ NBT และ TPBS

ภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทย หมายถึง บทบาทการแสดงในลักษณะ เกย์ ติ๊ด ที่นักแสดงไม่ว่าจะเป็น ชายแท้ หรือไม่แท้ แสดงออกในรายการโทรทัศน์

พฤติกรรมการรับชมรายการ หมายถึง การรับชมรายการโทรทัศน์ ได้แก่ ความถี่ในการรับชมรายการ ระยะเวลาในการรับชมรายการ เวลาที่ติดตามรับชมรายการ รายการที่ชอบชมรายการที่พบเห็นกะเทย บทบาทที่พบเห็น เป็นต้น

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์กะเทยที่ปรากฏในสื่อโทรทัศน์
2. พฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์กะเทยที่ปรากฏในสื่อโทรทัศน์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. มีความรู้ความเข้าใจถึงทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์
2. สามารถนำความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรของนักศึกษากับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์มาสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายได้
3. สามารถนำความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ของนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร กับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์ของกลุ่มกะเทยในสื่อโทรทัศน์มาปรับปรุงรูปแบบรายการเพื่อเพิ่มเรตติ้งเฉพาะกลุ่มนักศึกษาได้
4. จะเป็นตัวอย่างในการศึกษาอิทธิพลและการสร้างภาพความเป็นจริงประเภทสื่อโทรทัศน์ได้
5. เป็นแนวทางในการปรับปรุงรายการโทรทัศน์ให้น่าสนใจภาพความเป็นจริงของกะเทยในสังคมและกะเทยในสื่อโทรทัศน์ให้ใกล้เคียงความเป็นจริงที่สุดเพื่อความเข้าใจกันของคนในสังคม

ข้อจำกัดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาเฉพาะนักศึกษาที่ศึกษานักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี
ในสถาบันระดับอุดมศึกษา ในกรุงเทพมหานครเท่านั้น ผลการศึกษาจึงไม่อาจนำมาอ้างอิงเป็น
ข้อสรุปกับนักศึกษาได้ทั้งหมด ได้